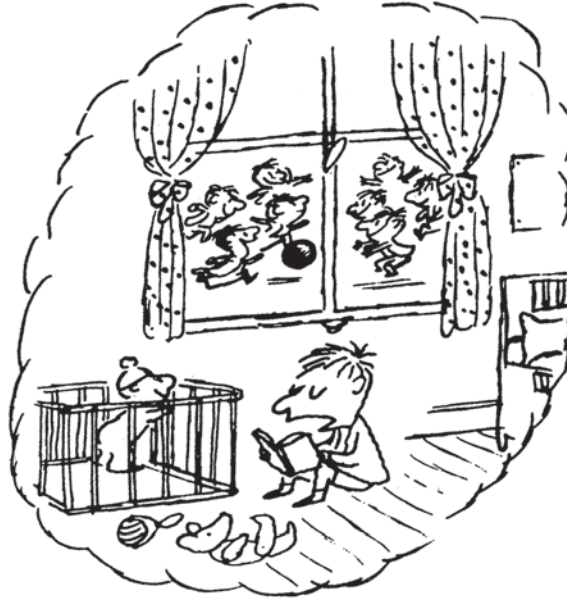

Ο Ζοακίμ έχει μπελάδες

Ο ΖΟΑΚΙΜ ΔΕΝ ΗΡΘΕ ΧΤΕΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ· σήμερα ήρθε, αλλά αργοπορημένος, έδειχνε κατσούφης και μας ξάφνιασε όλους. Δε μας ξάφνιασε το γεγονός ότι ο Ζοακίμ ήρθε αργοπορημένος και κατσούφης, γιατί πάντα έτσι έρχεται στο σχολείο, προπαντός όταν έχουμε διαγώνισμα στη γραμματική· αυτό που μας ξάφνιασε ήταν ότι η δασκάλα, χαμογελαστή, του είπε: «Συγχαρητήρια, συγχαρητήρια, Ζοακίμ! Θα πρέπει να είσαι πολύ ευτυχισμένος, έτσι δεν είναι;».

Εμείς ξαφνιαστήκαμε ακόμα περισσότερο, γιατί, παρότι η δασκάλα μας κι άλλες φορές ήταν καλή με τον Ζοακίμ (είναι απίθανη και καλή με όλους), δεν του είχε δώσει ποτέ, μα ποτέ, συγχαρητήρια. Αλλά ο Ζοακίμ δεν έδειξε να χαίρεται και, με το ίδιος κατσούφικο ύφος, πήγε και κάθισε στο θρανίο του, δίπλα στον Μεξάν. Γυ-

ρίσαμε όλοι και τον κοιτάξαμε, αλλά η δασκάλα χτύπησε την έδρα με τον χάρακα και μας είπε να καθίσουμε φρόνιμα, να κοιτάξουμε τη δουλειά μας και να αντιγράψουμε το κείμενο από τον πίνακα «χωρίς λάθη, σας παρακαλώ».

Και μετά άκουσα τη φωνή του Ζοφρουά πίσω μου: «Πες το και στους άλλους! Ο Ζοακίμ έχει αδερφάκι!».

Στο διάλειμμα μαζευτήκαμε όλοι γύρω από τον Ζοακίμ, που στεκόταν ακουμπισμένος στον τοίχο με τα χέρια στις τσέπες, και τον ρωτήσαμε αν στ' αλήθεια είχε αδερφάκι.

«Ναι, ρε σεις» μας είπε ο Ζοακίμ. «Χτες το πρωί ο μπαμπάς μου ήρθε και με ξύπνησε. Ήταν ντυμένος, αλλά αζύριστος, γελούσε ολόκληρος, με φίλησε και μου είπε ότι, στη διάρκεια της νύχτας, απόκτησα αδερφάκι. Ύστερα μου είπε να ντυθώ γρήγορα και πήγαμε στο νοσοκομείο, όπου ήταν η μαμά ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι, αλλά δε φαινόταν τόσο χαρούμενη όσο ο μπαμπάς, και δίπλα της ήταν μια κούνια με το αδερφάκι μου».

«Τι ωραία, είπα, αλλά εσύ δε φαίνεσαι και πολύ χαρούμενος!».

«Και γιατί να είμαι;» είπε ο Ζοακίμ. «Πρώτα απ' όλα είναι κακάσχημο. Ένα τόσο δα πράγμα, κατακόκκινο, που τσιρίζει συνεχώς κι όλοι το βρίσκουν χαριτωμένο. Έτσι και τσιρίξω εγώ λιγάκι στο σπίτι, μου λένε αμέσως να πάψω, άσε που ο μπαμπάς μου μου λέει ότι είμαι ένας ανόητος και του ζαλίζω τα αυτιά».

«Άσε, τα ξέρω» είπε ο Ρούφους. «Κι εγώ έχω αδερφάκι, κι όλο ιστορίες έχουμε. Είναι το χαϊδεμένο και κάνει ό,τι θέλει, κι άμα του ρίξω καμιά ανάποδη, τρέχει και το λέει στους γονείς μου κι αυτοί μου κόβουν το σινεμά της Πέμπτης!»

«Σε μένα συμβαίνει το αντίθετο» είπε ο Εντ. «Έχω έναν μεγάλο αδερφό, κι αυτός είναι ο χαϊδεμένος. Λέει συνέχεια ότι εγώ φταίω για όλα, ενώ αυτός με πλακώ-

νει, μπορεί να κάθεται μέχρι αργά να βλέπει τηλεόραση, άσε που τον αφήνουν και καπνίζει!»

«Απ' όταν γεννήθηκε το αδερφάκι μου, όλο με μαλώνουν» είπε ο Ζοακίμ. «Στο νοσοκομείο, η μαμά ήθελε να το φιλήσω· εγώ, βέβαια, δεν είχα καμιά όρεξη, αλλά τι να κάνω, υποχώρησα και ο μπαμπάς μου φώναζε να προσέχω, γιατί λίγο

έλειψε ν' αναποδογυρίσω την κούνια, και μου είπε ότι πρώτη φορά έβλεπε τόσο ατσούμπαλο πλάσμα σαν κι εμένα».

«Και τι τρώει ένα τόσο δα μωράκι;» ρώτησε ο Αλσέστ.

«Και μετά, είπε ο Ζοακίμ, γυρίσαμε στο σπίτι εγώ κι ο μπαμπάς μου, και ήταν σκέτη θλίψη χωρίς τη μαμά. Γιατί σήμερα το πρωινό το ετοίμασε ο μπαμπάς και ήταν όλο νεύρα που δεν έβρισκε το ανοιχτήρι, κι έτσι φάγαμε μόνο σαρδέλες και μπόλικο αρακά. Μου έβαλε, μάλιστα, και τις φωνές γιατί χυνόταν το γάλα».

«Και πού 'σαι ακόμα!» είπε ο Ρούφους. «Όταν το φέρουνε στο σπίτι, θα κοιμάται στο δωμάτιο των γονιών σου και μετά θα το βάλουν στο δωμάτιό σου. Και, κάθε φορά που θα κλαίει, θα νομίζουν ότι κάτι του 'κανες εσύ».

«Εγώ, είπε ο Εντ, έχω τον μεγάλο μου αδερφό που κοιμάται στο δωμάτιό μου και δε μ' ενοχλεί καθόλου, όταν όμως ήμουν πολύ μικρός, πάει καιρός πια, τρελαινόταν να με τρομάξει».

«Α, όχι!» φώναξε ο Ζοακίμ. «Ας πάει όπου γουστάρει, αλλά στο δικό μου δωμάτιο δε θα κοιμηθεί ποτέ! Το δωμάτιο είναι δικό μου, καταδικό μου, κι ας πάει να βρει άλλο αν θέλει να κοιμάται στο σπίτι!»

«Μα τι λες!» είπε ο Μεξάν. «Αν οι γονείς σου αποφασίσουν ότι το αδερφάκι σου θα κοιμάται στο δωμάτιό σου, θα κοιμάται εκεί, χωρίς δεύτερη κουβέντα».

«Όχι, αγαπητέ μου, όχι!» φώναξε ο Ζοακίμ. «Να τον βάλουν όπου θέλουν, αλλά όχι στο δικό μου δωμάτιο! Θα το κλειδώσω, χωρίς πλάκα!»

«Είναι νόστιμες οι σαρδέλες με αρακά;» ρώτησε ο Αλσέστ.

«Το απόγευμα, είπε ο Ζοακίμ, ο μπαμπάς μου με πήγε στο νοσοκομείο κι εκεί ήταν ο θεός μου ο Οκτάβ, η θεία μου η Εντίτ, ακόμα και η θεία μου η Λυντί, κι όλοι έλεγαν πως το αδερφάκι μου έμοιαζε σ' ένα σωρό κόσμο, στον μπαμπά μου,

στη μαμά μου, στον θείο Οκτάβιο, στη θεία Λυντί, ακόμα και σε μένα. Ύστερα μου είπαν ότι σίγουρα ήμουν πανευτυχής και ότι τώρα θα πρέπει να είμαι πολύ φρόνιμος, να βοηθάω τη μαμά μου και να τα πηγαίνω καλά στο σχολείο. Ο μπαμπάς είπε ότι έλπιζε πως θα προσπαθούσα ακόμα περισσότερο, γιατί μέχρι τώρα ήμουν ένας σκράπας και μισός, κι ότι έπρεπε να γίνω παράδειγμα για το αδερφάκι μου. Μετά απ' όλα αυτά, δεν ασχολήθηκαν άλλο μαζί μου, εκτός από τη μαμά μου, η οποία με φίλησε και μου είπε πως μ' αγαπούσε πολύ, όσο και το αδερφάκι μου».

«Ρε παιδιά, είπε ο Ζοφρούα, δε ρίχνουμε καμιά μπαλιά προτού τελειώσει το διάλειμμα;».

«Α! και κάτι άλλο» είπε ο Ρούφους. Όταν θα θες να βγεις να παίξεις με τους φίλους σου, θα σου λένε να μείνεις στο σπίτι για να προσέχεις το αδερφάκι σου».

«Αλήθεια; Σιγά μην το κάνω! Ας προσέχει μόνος του τον εαυτό του!» είπε ο Ζοακίμ. «Στο κάτω κάτω, ποιος του είπε να 'ρθει. Θα πηγαίνω να παίζω όποτε μου κάνει κέφι!»

«Θα 'χεις ιστορίες, είπε ο Ρούφους, και μετά θα σε πούνε και ζηλιάρη».

«Τι;» φώναξε ο Ζοακίμ. «Αυτό μας έλειπε!»

Και είπε πως δεν ήταν καθόλου ζηλιάρης, πως ήταν κουτό να πουν κάτι τέτοιο

και πως δε θα ασχολιόταν καθόλου με το αδερφάκι του· το μόνο που ήθελε ήταν να μην τον ζαλίζουν και να μην του το κουβαλήσουν στο δωμάτιό του, κι επιπλέον να τον αφήνουν να πηγαίνει όποτε θέλει να παίζει με τους φίλους του· είπε, ακόμα, πως απεχθανόταν τα χαϊδεμένα και πως, αν τον ζάλιζαν περισσότερο, ε σιγά, θα έφευγε από το σπίτι και τότε όλοι θα στενοχωριόνταν πολύ, κι ας κρατούσαν τον Λεόντ τους, και όλοι θα το μετάνιωσαν πικρά όταν θα είχε φύγει, προπαντός οι γονείς του όταν θα μάθαιναν πως είχε γίνει καπετάνιος σε πολεμικό πλοίο κι έβγαζε πολλά λεφτά και, έτσι κι αλλιώς, είχε μπουκτίσει στο σπίτι και στο σχολείο και δεν είχε ανάγκη κανέναν κι όλα αυτά του έφτιαχναν τη διάθεση.

«Ποιος είναι ο Λεόντ;» ρώτησε ο Κλοταίρ.

«Τι αδερφάκι μου, τι ποιος, ρε συ;» απάντησε ο Ζοακίμ.

«Για γέλια όνομα του διαλέξατε» είπε ο Κλοταίρ.

Και τότε ο Ζοακίμ όρμησε πάνω στον Κλοταίρ και τον πλάκωσε στις σφαλιάρες, γιατί, όπως μας είπε, ένα πράγμα δεν επέτρεπε σε κανέναν: να προσβάλλει την οικογένειά του!

Με σεβασμό... όχι!... Τα σέβη μου...
όχι!... Σας εκφράζω τα ειλικρινή
μου... όχι! όχι, με τίποτα...

Το γράμμα

ΑΝΗΣΥΧΩ ΠΟΛΥ για τον μπαμπά μου, γιατί τον τελευταίο καιρό δε θυμάται τίποτε.

Χτες βράδυ, ο ταχυδρόμος έφερε ένα μεγάλο δέμα για μένα κι ήμουν πανευτυχής, γιατί μου αρέσει πολύ να φέρνει ο ταχυδρόμος δέματα για μένα, και είναι πάντα δώρα που μου στέλνει η γιαγιά, η μαμά της μαμάς μου, κι ο μπαμπάς πάντα λέει πως δεν κάνει να καλομαθαίνεις έτσι ένα παιδί, και πάντα έχουμε ιστορίες με τη μαμά μου, αλλά αυτή τη φορά δεν είχαμε και ο μπαμπάς ήταν πανευτυχής γιατί το δέμα δεν ήταν από τη γιαγιά μου, αλλά από τον κύριο Μουσμπούμ, το αφεντικό του μπαμπά. Ήταν ένα επιτραπέζιο παιχνίδι, «το φιδάκι» –έχω ένα ακριβώς το ίδιο–, και μέσα είχε ένα γράμμα για μένα:

«Στον αγαπητό μου μικρό Νικόλα, που έχει έναν τόσο εργατικό μπαμπά. Ροζέ Μουσμπούμ».

«Φοβερή ιδέα!» είπε η μαμά.

«Το έκανε γιατί τις προάλλες τού έκανα μια προσωπική εξυπηρέτηση» εξήγησε ο μπαμπάς. «Πήγα και στήθηκα στην ουρά στον σταθμό, για να του βγάλω εισιτήριο για το ταξίδι του. Θεωρώ ότι το να στείλει δώρο στον Νικόλα είναι μια εξαιρετική ιδέα».

«Μια αύξηση στον μισθό σου θα ήταν ακόμα πιο εξαιρετική ιδέα» είπε η μαμά.

«Μπράβο, μπράβο!» είπε ο μπαμπάς. «Ωραία σχόλια κάνεις μπροστά στο παιδί. Και τι προτείνεις; Να στείλει ο Νικόλας πίσω το δώρο στον κύριο Μουσμπούμ λέγοντάς του ότι προτιμάει μια αύξηση στον μισθό του μπαμπά του;»

«Α! όχι» είπα.

Η αλήθεια είναι, βέβαια, πως έχω ένα ολόιδιο φιδάκι, όμως θα μπορούσα να το δώσω σε κάποιον συμμαθητή μου και να πάρω ένα άλλο παιχνίδι, ακόμα καλύτερο.

«Πολύ ωραία!» είπε η μαμά. «Αν εσένα σ' αρέσει να κακομαθαίνουν τον γιο σου, εμένα δε μου πέφτει λόγος».

Ο μπαμπάς μου κοίταξε στο ταβάνι κάνοντας «όχι, όχι» με το κεφάλι του και σφίγγοντας τα χείλη του, και ύστερα μου είπε ότι έπρεπε να τηλεφωνήσω στον κύριο Μουσμπούμ για να τον ευχαριστήσω.

«Όχι» είπε η μαμά. «Το καλύτερο σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι να στείλεις ένα γράμμα».

«Εμένα μ' αρέσει καλύτερα το τηλέφωνο» είπα.

Γιατί, βέβαια, το γράμμα είναι μεπλάς, ενώ το τηλέφωνο έχει πλάκα, και στο σπίτι δε με αφήνουν ποτέ

να μιλάω στο τηλέφωνο, εκτός κι αν είναι η γιαγιά μου που θέλει να της στέλνω φιλιά.

Πολύ της αρέσει της γιαγιάς μου να της στέλνω φιλιά από το τηλέφωνο.

«Δε σου ζητήσαμε τη γνώμη σου» μου είπε ο μπαμπάς. «Αν σου πούμε να γράψεις γράμμα, θα το γράψεις!»

Ε αυτό ήταν πολύ άδικο! Κι εγώ είπα πως δεν έχω καμιά όρεξη να γράψω γράμμα, κι αν δε με άφηναν να τηλεφωνήσω, σκοτίστηκα γι' αυτό το παλιοπαίχνιδο, έτσι κι αλλιώς είχα ένα ολόιδιο που ήταν μια χαρά, και θα προτιμούσα ο κύριος Μουσμπούμ να έδινε αύξηση στον μπαμπά. Έτσι είναι, και μιλάω πολύ σοβαρά!

«Μήπως θες κάνα σκαμπίλι και να πας για ύπνο νηστικός;» φώναξε ο μπαμπάς.

Και τότε έβαλα τα κλάματα, ο μπαμπάς ρώτησε τι κακό έχει κάνει για να βασανίζεται έτσι και η μαμά είπε ότι, αν δεν ηρεμούσαμε λίγο, θα πήγαινε να κοιμηθεί αφήνοντάς μας νηστικούς κι ας τα βγάζαμε πέρα μόνοι μας.

«Άκου, Νικόλα» μου είπε η μαμά. «Αν είσαι φρόνιμος και γράψεις αυτό το γράμμα ήσυχια και καλά, θα φας και δεύτερο κομμάτι γλυκό».

Εγώ είπα αμέσως ναι (το γλυκό ήταν τάρτα βερίκοκο!) και η μαμά είπε πως πάει να ετοιμάσει το φαγητό κι έφυγε στην κουζίνα.

«Ωραία, είπε ο μπαμπάς, ας κάνουμε πρώτα ένα πρόχειρο γράμμα». Πήρε χαρτί και μολύβι από το συρτάρι του γραφείου, με κοίταξε, δάγκωσε το μολύβι και με ρώτησε: «Λοιπόν, τι θα γράψεις στον γερο-Μουσμπούμ;».

«Και πού να ξέρω» είπα. «Θα μπορούσα να του πω ότι, ακόμα κι αν έχω ένα ολόιδιο φιδάκι, είμαι πολύ χαρούμενος, γιατί το δικό του θα το αλλάξω στο σχολείο με το φοβερό μπλε αυτοκίνητο του Κλοταίρ και...»

«Καλά, καλά» είπε ο μπαμπάς, θα το δούμε... «Πώς ν' αρχίσουμε; Αγαπντέ κύριε... όχι... Αγαπντέ κύριε Μουσμπούμ... Ούτε, είναι πολύ οικείο... Αγαπντέ μου κύριε... Χμ... Όχι...

«Να βάλουμε “Κύριε Μουσμπούμ”» είπα.

Ο μπαμπάς με κοίταξε και μετά σηκώθηκε και φώναξε προς τη μεριά της κουζίνας: «Αγάπη μου! Αγαπντέ κύριε, αγαπντέ μου κύριε ή αγαπντέ κύριε Μουσμπούμ;».

«Τι τρέχει;» ρώτησε η μαμά βγαίνοντας από την κουζίνα και σκουπίζοντας τα χέρια της πάνω στην ποδιά της.

Ο μπαμπάς επανέλαβε την ερώτηση και η μαμά είπε ότι προτιμούσε το «Αγαπντέ κύριε Μουσμπούμ», αλλά ο μπαμπάς είπε ότι αυτό του φαινόταν υπερβολικά οικείο και αναρωτιόταν μήπως το σκέτο «Αγαπντέ κύριε» θα ταίριαζε καλύτερα. Η μαμά είπε όχι, το σκέτο «Αγαπντέ κύριε» ήταν πολύ ξερό και ότι «μην ξεχνάς πως γράφει ένα μικρό παιδί». Ο μπαμπάς είπε ότι σωστά το «Αγαπντέ κύριε Μουσμπούμ» δεν ταίριαζε για ένα παιδί κι ότι δεν έδειχνε αρκετό σεβασμό.

«Αφού το αποφάσισες, ρώτησε η μαμά, γιατί με χασομεράς; Άσε με να ετοιμάσω και το φαγητό!».

«Ω! είπε ο μπαμπάς, σου ζητώ συγγνώμη για την ενόχληση! Αλλά πρόκειται, βλέπεις, για το αφεντικό μου και για την καριέρα μου».

«Και γιατί η καριέρα σου εξαρτάται απ' το γράμμα του Νικόλα;» ρώτησε η μαμά. «Πάντως, όταν η μαμά μου στέλνει ένα δώρο, δεν κάνεις τόσες ρεβεράντζες!»

Καλά, δε σας λέω τι έγινε! Ο μπαμπάς έβαλε τις φωνές, η μαμά το ίδιο και μετά μπήκε στην κουζίνα χτυπώντας δυνατά την πόρτα πίσω της.

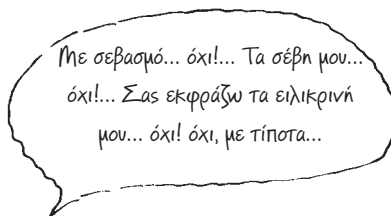
«Λοιπόν, μου είπε ο μπαμπάς, πάρε το μολύβι και γράψε». Κάθισα στο γραφείο και ο μπαμπάς μου άρχισε να μου υπαγορεύει: «Αγαπητέ κύριε, κόμμα, παράγραφος... Με χαρά... Όχι, σβήσ' το... Περίμενε... Με πολύ μεγάλη χαρά... Όχι... Με πολύ μεγάλη χαρά είχα την ευχάριστη έκπληξη... Όχι... Γράψε την εξαιρετική

έκπληξη... Ή όχι, όχι, μην υπερβάλλουμε τόσο... Άσε την ευχάριστη έκπληξη... Την ευχάριστη έκπληξη να παραλάβω το ωραίο δώρο σας... Όχι... Γράψε το υπέροχο δώρο σας... Το υπέροχο δώρο σας, που μου έδωσε τόσο μεγάλη χαρά... Όχι, όχι... Έχουμε ήδη γράψει μεγάλη χαρά... Σβήσε το μεγάλη χαρά... Και μετά γράψε... Με σεβασμό... Ή καλύτερα... Σας χαιρετώ, με σεβασμό... Όχι, περίμενε...

Και ο μπαμπάς μου σηκώθηκε, πήγε στην κουζίνα, άκουσα φωνές και σε λίγο γύρισε κατακόκκινος.

«Λοιπόν, μου είπε, γράψε: “Σας χαιρετώ, με σεβασμό” και βάλε την υπογραφή σου από κάτω. Αυτό είναι».

Και ο μπαμπάς μου πήρε το χαρτί για να το διαβάσει, γούρλωσε τα μάτια του, το ξανακοίταξε, αναστέναξε βαθιά και πήρε μια άλλη κόλλα χαρτί, για να ξαναγράψουμε το πρόχειρο γράμμα.

«Έχεις επιστολόχαρτα, ε;» ρώτησε ο μπαμπάς. «Ξέρεις ποια, εκείνα με τα ζωγραφισμένα πουλάκια που σου χάρισε η θεία Δωροθέα στα γενέθλιά σου...»

«Κουνελάκια ήταν» είπα.

«Ναι, ναι, αυτά, είπε ο μπαμπάς, πήγαινε να τα φέρεις».

«Δεν ξέρω πού είναι» είπα.

Κι ο μπαμπάς ανέβηκε μαζί μου στο δωμάτιό μου κι αρχίσαμε να ψάχνουμε, αδειάσαμε όλη την ντουλάπα, και να σου η μαμά, που καταφθάνει τρέχοντας και μας ρωτάει τι στην ευχή κάνουμε.

«Ψάχνουμε τα επιστολόχαρτα του Νικόλα, για φαντάσου, φώναξε ο μπαμπάς, αλλά με τόση αταξία σε τούτο το σπίτι... Είναι απίστευτο!».

Η μαμά είπε ότι τα επιστολόχαρτα ήταν στο συρτάρι του μικρού τραπεζιού στο σαλόνι, ότι ήμασταν πια ανυπόφοροι και ότι το φαγητό ήταν έτοιμο.

Αντέγραψα το γράμμα του μπαμπά, που χρειάστηκε να το ξαναρχίσω πολλές φορές, μια για τα λάθη που έκανα και μια για τις μουντζούρες της μελάνης. Η μαμά ήρθε να μας πει ότι τόσο το χειρότερο, το φαγητό θα καιγόταν, και μετά εγώ έγραψα τον φάκελο τρεις φορές και τότε ο μπαμπάς είπε ότι μπορούσαμε να καθί-

σουμε να φάμε επιτέλους, κι εγώ του ζήτησα ένα γραμματόσημο, ο μπαμπάς είπε «Α! ναι, ναι» και μου έδωσε ένα γραμματόσημο και διπλή μερίδα επιδόρπιο. Και η μαμά δεν έβγαλε άχνα στη διάρκεια του φαγητού.

Την άλλη μέρα το βράδυ ανησύχησα πολύ για τον μπαμπά μου, γιατί χτύπησε το τηλέφωνο, ο μπαμπάς το σήκωσε και τον άκουσα να λέει: «Ναι... Εμπρός;... Α, Εσείς, κύριε Μουσμπούμ! Καλησπέρα, κύριε Μουσμπούμ... Μάλιστα... Πώς;».

Και έκπληκτος συνέχισε: «Ένα γράμμα;... Α, γι' αυτό λοιπόν ο κατεργάρης ο Νικόλας μού ζητούσε γραμματόσημα χθες βράδυ!».

